

Tätä tarinaa ymmärtääkseen on hyvä lukea ensin edellinen teokseni aiheeseen liittyen eli Ihan vamppia. Cain Nikolas halusi tietää mitä olin puuhannut sinä kolmena vuotena jolloin olin poissa ja ehdotti minulle huvikseen niistä kirjoittamista. Otin tämän hänen yllätyksekseni todesta. Tämä on minun tarinani, tarina joka kertoo kolmesta yksinäisestä vuodesta. Olin hylännyt Nikolaksen nyt kaksi kuukautta sitten ja liikuin kokoaja kohti etelää. En tiedä mikä minua veti sinne, mutta sinne olin menossa. Liikuin öisin ja välttelin vilkkaita teitä. Paitsi tietenkin metsästäessäni ilmaannuin ihmisten ilmoille. Viimein saavuin pääkaupunkiin. Myöhäisestä ajankohdasta huolimatta kaduilla oli paljon ihmisiä. Verenhimo raapi kurkkuani ja aloin etsiä sopivaa saalista. Aluksi siitä ei meinannut tulla mitään sillä, joku muistutti aina liikaa Nikolasta. Tuolla oli samanmuotoiset silmät, tuolla sama hymy ja kolmannella samanlainen pörröinen tukka. Huokaisin turhautuneena. Yleensä tämä ei ollut näin vaikeaa. Metsästin mieluummin samaa sukupuolta olevia, sillä tunsin vetoa heihin. Pari kertaa olin tosi epätoivoisena tappanut pari naista, he eivät tuoneet tosin minulle mitään todellista tyydytystä. Lähdin kävelemään pitkin hämärästi valaistuja katuja, kun silmiini osui jotain kiinnostavaa. Kaksi miestä, toisella oli vihreät hiukset ja lävistyksiä naamassa, toisella taas mustat hiukset ja silmälasit. He kummatkin vaikuttivat täydellisiltä. Lähdin seuraamaan heitä hiljaa. Aina heidän pysähtyessään minä pysähdyin, heidän liikkeessaan minä liikuin. ”Mitä mieltä olet pitäisikö meidän mennä juomaan vielä yhdet?” Vihreähiuksinen poika sanoi ja pysähtyi erään baarin edustalla. Tummahiuksinen pudisti päätään. ”Yritäks sä todella juottaa mut känniin tentin kynnyksellä.” Hän sanoo ja pyörittelee sinisiä silmiään. ”Eihän sitä koskaan tiedä.” Toinen vastaa ilkeästi hymyillen. Hänen hymynsä tuo mieleeni Aleksin, mutten aio luovuttaa. Matkamme jatkuu ja saaliini kääntyvät lupaavan näköiselle kadulle. Paikalla ei ole ketään muuta joten päätän iskeä. ”Vampyyri oletko saanut tarpeeksesi meidän seuraamisestamme.” Vihreähiuksinen poika sanoo äkkiä ja kääntyy ympäri. Katson kuin hidastettuna, kuinka hän kohottaa aseensa. Kuuluu laukaus ja kaadun maahan. Joku kyyristyy eteeni. Hän on mustatukkainen poika jolla on pirullinen hymy huulillaan. ”Muista varoa hopealuoteja.” Hän kuiskaa korvani juuressa. ”Jep todella hyvä neuvo.” Kuuluu vieras ääni, mutten erota puhujaa. Kaikki on muuttunut sumeaksi ja punaiset täplät vilisevät silmissäni. ”Kaskas täällä oli toinenkin veren imijä. Sepäs sattui saadaan pitää hauskaa, vai mitä Tom?” Vihreähiuksinen poika sanoo ja kohottaa uudelleen aseensa. Hänen saaliinsa on kuitenkin metsästäjää nopeampi. Kuuluu laukaus, mutta tämä luoti ei osu koskaan maaliinsa. Samassa alkaa kuulua sireenien ulvontaa, mikä ilmoittaa virkavallan tulosta. ”Tämä ei jää tähän verenimijä.” Vihreähiuksinen poika sanoo ja sylkee naamalleni. Sitten hän ja mustahiuksinen poika juoksevat tiehensä. Tunnen kuinka minut nostetaan käsivarsille ja menetän viimein tajuntani. Tätä kohtaa lukiessaan Nikolas näyttää kovin järkyttyneeltä ja kalpealta. Luulin aluksi, että se johtui luodista jonka sain nahkaani. Minulle kuitenkin selvisi järkytyksen todellinen syy. ”Miten saatoit jonkun muun antaa kantaa sinua?” Hän kysyy järkyttyneenä ja purskahdan nauruun. ”Luuletko, että minulla oli tuossa kohtaa vaihtoehtoja?” Kysyn huvittuneena. Nikolas tuhahtaa ärtyneenä. ”No kuka hän edes oli?” Hän kysyy uteliaana. ”Se selviää, kun jatkat lukemista.” Sanon ja painan huuleni hänen huulilleen.